

YAŞASIN BÜYÜK HAZİRAN DİRENİŞİ!

15-16 Haziran 1970'te Türkiye işçi sınıfı o güne kadar kendisini hesaba katmamış olanları şaşkına çeviriyordu. Hükümetin sendikal hakları ve örgütlenme özgürlüğüne getirdiği yeni kısıtlamalara karşı 15 Haziran 1970'te İstanbul ve İzmit işçileri işlerini bırakıp direnişe geçmişler, sokaklara dökülmüşlerdi. Gösteriler ve polisle çatışmalar Ankara'ya da sıçradı.

Sadece İstanbul sokaklarında 100 bine yakın öfkeli işçi vardı. Değişik işyerlerinden harekete geçen işçiler Türk İş'li Disk'li demeden önlerine çıkan işyerlerindeki işçileride kendilerine katarak İstanbul sokaklarını zaptetmişlerdi. Başlarında askeri uçaklar uçuyordu. İşçiler önlerine dikilen polis ve asker barikatlarını sel gibi aşıyorlardı. Onbinlerce işçi polisle çatıştı yüzlercesi yaralandı. Polis kurşunlarıyla hayatını kaybedenlerde oldu. O güne kadar sessiz sedasız görünen işçiler polis karakollarını basıp nezarete alınan arkadaşlarını serbest bırakıyor, tren seferlerini durduruyor, karayolunu trafiğe kapatıyor, bazı AP binalarını ateşe veriyor, vb.; yani bir anda hayatın altını üstüne getiriyorlardı.

İstanbul'un değişik yerlerinden harekete geçmiş gösterici işçi yığınlarının birbirleriyle birleşmesini önlemek için Galata ve Unkapanı köprüleri açıldı, vapur seferleri durduruldu. O sırada İstanbul'da bulunan zamanın başbakanı Demirel uçağa atladığı gibi soluğu Ankara'da aldı. Burjuvalar korku ve panik içinde evlerine kapandılar. Birçoğu İstanbul'u, hatta Türkiye'yi terketti. Olaylar devam etseydi askeri birliklerle çatışma kaçınılmaz olacaktı. Hükümet sıkıyönetim ilan etti.

Direniş kendiliğindendi ve DİSK yönetiminin tamamen bilgisi ve iradesi dışındaydı. Bu direnişte işçilere ülkemizin yüz akı Dev-Genç'liler omuz verdiler. Reformistler burada da devletin safına geçtiler. Reformist DİSK yöneticileri işçilere radyodan devlete ve orduya itaat etmelerini anons ettiler.

İşçi sınıfının bu ani çıkışı bazılarına "duru gökte çakan bir şimşek" gibi geldiye de artık kuşku yoktu: Vatan sahipsiz değildi; ona sahip çıkabilecek bir işçi sınıfı vardı. Türkiye'nin bağımsız, özgür ve mutlu geleceğini kurtaracak güç bu sınıfın bağrında yatıyordu. Daha kendiliğinden Türkiye'yi böylesine sarsan bir güç yarın öncü savaşçı bir partinin önderliğinde bilinçli, örgütlü bir şekilde harekete geçerse, bütün emekçi halkı peşinden sürükler ve önüne durulmaz bir güç yaratırdı.

Bu gerçeği devrimciler o dönemde tam kavrayamadılarsa da oligarşi ders çıkarmasını iyi bildi. İktidarına asıl tehdit buradan gelebilirdi. Dolayısıyla bu sınıfın örgütlenmesi ve bilinçlenmesinin engellenmesi için tedbirlerini artıracaktı.

Gerçekten de tüm ciddi yığın gösterilerin de işçi sınıfının devrimci potansiyeli kendini açığa vuruyordu. Türkiye'de her köklü hareket işçilerden gelebilirdi. En son, Tarış direnişinde de bu kendini göstermişti. Tarış'le beraber İzmir, İzmir'le beraber Türkiye sallanmıştı. Açıkça görülüyordu ki, Türkiye'de sosyalistlerin bütün eylemlerini uğruna adayabileceği bir işçi sınıfı vardı ve işçiye dayanmadan ciddi bir toplumsal devrimci hareket olmazdı.

İşbirlikçi tekeli sermaye Haziran Direnişi karşısında geri adım atmak zorunda kalmıştı. O dönemden arzuladığı yasaları çıkarabilecek olanaklara 10 sene sonra kavuşacaktı: 12 Mart askeri darbesi, ve sonrası 5 bini aşkın ölü ve onbinlerce yaralıya yolaçan sert sınıf mücadelelerinin ardından 12 Eylül faşist darbesiyle. Yani bu iş pek kolay olmadı.

12 Eylül faşist darbesiyle vatan haini generaller DİSK'i kapattılar, işçi sınıfının ve halkın tüm yasal hak ve özgürlüklerini ellerinden aldılar. İşçileri şimdi başında deşifre bir MİT ajanının bulunduğu patronların işbirlikçisi, devletçi TÜRK-İŞ yöneticilerinin eline mahkum etmeye çalıştılar.

Ne var ki işçi sınıfını kafasına vur ekmeğini elinden al cinsinden sürü haline getirme çabaları başarısızlığa mahkumdur. Koşullar ne denli çetin, baskılar ne denli yoğun olursa olsun, kara günler artık geride kalıyor. İşçi sınıfı saflarında faşist darbeye sağlanan korku ve yılgınlık yerini ağır ağır ve fakat belirgin bir biçimde direnme ve mücadele etme eğilimle-

rine bırakıyor. 2 milyona yakın işçinin Türkiye'nin her yerinde aynı anda yemek boykotu yapmaları, Türk İş mitinglerindeki katılım düzeyi ve coşku, Türk İş toplantılarında işçi temsilcilerinin öfkeli, protestoları, grevler ve direnişler, bunu gösteriyor. TÜRK İŞ'in 28 Mayıs'ta yapılacak olan İstanbul mitingine izin verilmemesi işçi hareketinin gelişmesi korkusundandı.

Öte yandan ülkemizin devrimci mücadele geleneğine sahip öğrenci gençlik depolitizasyon zincirlerini kırıyor. Polisle kitlesel çatışmalar başladı bile.

İşçi sınıfı ve emekçi halkın bağımsızlık-demokrasi mücadelesinin en önemli müttefiki vazgeçilmez güç kaynağı kürt ulusu meşru hakları uğruna soylu mücadelesini her geçen gün yükseltiyor. 1984 Ağustosundan beri geliştirilen direniş en çetin koşullarda başarıyla sürdürülüyor.

Oligarşinin zindanlarında yatan ve faşist darbe sonrası uzun yıllar büyük bir yalnızlık içinde kahramanca direnen devrimcilerin sesleri artık türkülerde, şiirlerde, romanlarda, binlerce kişinin katıldığı gecelerde duyulabiliyor.

Ülkemizin zulmün, ihanetin, döneçliğin kol gezdiği bu karanlık günlerinde zindanlarda, halkın içinde, illegal yaşamda devrimin prestijini korumaya çalışanların umutları boşuna değilmiş, çabaları boşuna gitmeyecek! Zülmün, sömürünün, ihanetin, döneçliğin, kokuşmuş düzenin içinden taze bir hava esiyor. Bu, ilk adımlarını sendikal hakları uğruna mücadelesinde işçi sınıfının, YÖK'e karşı mücadelesinde öğrenci gençliğin ve ulusal demokratik hakları uğruna kürt halkının attığı, giderek yükselecek olan ve emperyalizm ve işbirlikçi oligarşinin egemenliğini yıkıp bağımsız ve demokratik bir ülkede sosyalizmi kuracak olan direniştir.

Sende katıl bu direnişe! Bu onurlu direnişte yerini al!

KAHROLSUN EMPERYALİZM, FAŞİZM, ŞOVENİZM!

KAHROLSUN TESLİMİYET, YAŞASIN DİRENİŞ!

Haziran 1988
DİRENİŞ HAREKETİ